703/04

Den 16. august 2004 blev i sag nr. 61.636:

xxxx xxxxxx
xxxxxxxxx x
xxxx xxxxxxxx xx

mod

PFA Pension
Marina Park
Sundkrogsgade 4
2100 København Ø

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i PFA Pension, klager over størrelsen af den af selskabet tilbudte erstatning.

Klageren var i 1994 udsat for et ulykkestilfælde, og i den forbindelse fastsatte selskabet klagerens méngrad til 10 %.

Selskabet har under henvisning til, at der er indtrådt forældelse, afvist at yde klageren yderligere erstatning.

Klageren gør gældende, at hans helbredstilstand er forværret, og at méngraden derfor bør forhøjes. Klageren gør endvidere gældende, at der ikke er indtrådt forældelse.

Selskabet har ved skrivelse af 18/7 2003 til nævnet anført:

> "Vi har i breve af henholdsvis 11. marts 2003 og 15. april 2003 meddelt L.H. [klageren] at vi mener sagen er forældet i henhold til bestemmelserne i Forsikringsaftalelovens § 29 (bilag C).
>
> Vi fastholder vores afslag, som er begrundet i forældelse.

Vi erkender, at PFA Pension efter Forsikringsaftalelovens § 120 også hæfter for sådanne skadelige følger, som først viser sig senere (senfølger). Som udgangspunkt har forsikringstageren altså krav på en forsikringssum svarende til disse senfølger.

Senfølger må imidlertid også være underkastet forældelse, og som det antages af Ivan Sørensen i dennes Forsikringsret, DJØFs forlag, 2002, side 297 ff. (med konklusion side 306), skal forsikringstageren for at fastholde sit krav gøre dette gældende, så snart der foreligger tilstrækkelige oplysninger, der begrunder et (invaliditets-)krav i henhold til forsikringsaftalen.

Forsikringstageren har ikke - trods forværring af sin tilstand - gjort sit krav gældende før i 2003, selv om han på et meget tidligere tidspunkt har indset, at det eksisterede. Forsikringstageren har efter eget udsagn haft tiltagende, store smerter siden vores afgørelse i 1997.

Da forsikringstageren må antages at have haft kundskab om, at forværringen var sket – og således at have haft kundskab om sit krav – 'igennem de sidste 5-6 år' (se bilag B), må kravet antages at være forældet efter både to- og femårs reglen i Forsikringsaftalelovens § 29, da kravet er rejst i januar 2003."

Klageren har i skrivelse af 5/8 2003 til nævnet anført:

"Hertil vil jeg meddele at PFA var 4 år om at finde ud af at den skade jeg har pådraget mig var erstatningsgivende. Altså har jeg kun haft 1 år til at få konstateret om der var nogle yderligere følgeskader.

Jeg har gennem 4-5 år gået til fysioterapibehandlinger, uden bedring. Jeg har været til speciallæge og kirurgisk undersøgelse.

Både fysioterapeut, speciallæge og kirurg har efter alle disse år sagt, at det ikke kan udelukkes, at det er senfølger af skaden i 1994."

I en psykologisk undersøgelse af 6/5 1998 hedder det bl.a.:

"Alt i alt finder man således, at der er tale om en til og med let til middelsvær reduktion hos en primært godt normalt begavet mand. Hertil kommer en formentlig middelsvær svækkelse af personlighedens mere generelle udfoldelsemuligheder. De mentale udfaldssymptomer tilskrives effekten af whiplash-skaden.

Nævnet udtaler:
Nævnet må medgive selskabet, at klagerens eventuelle krav på yderligere erstatning som følge af forværring af helbredstilstanden må skønnes at være forældet, når der henses til oplysningerne i de lægelige akter.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen